

A vyplnilo se ...!

Vysoko vzdouvaly se vlny nespravedlnosti v době faraonů. Nemravnost a zločiny slavily triumfy. Zotročení Izraele dospělo k vrcholu.

Tu vešel na tuto zemi Abdrushin! Ze Světla byl tím učiněn první krok k záchraně těch lidských duší, které chtěly toužebně usilovati ke Světlu! Veliká nouze Židů očistila tyto tak, že jejich duševní schopnosti v mukách potlačování dosáhly tak jemného stupně vývoje, že mezi tehdejšími lidmi oni jediní byli schopni přijímati záchvěvy, které přicházely ze světlých výšin do těchto hlubin.

Tyto výchvěvy byly tu vždy a jsou stále. Nebylo však na zemi lidí, kteří by se snažili, aby je přijali. Teprve nejmučivější bída otrásla po dlouhé době dušemi zotročených Židů a uvolnila je tak, že konečně mohli pociťovati také jemnější výchvěvy v kosmu. Tím vzniklo tápavě přání po blízkosti Boží, které se konečně povzneslo k vroucímu vznětu úpěnlivé prosby.

Při tomto toužebném volání ke Světlu o pomoc dostavilo se také zvrtné působení. Dokud myšlení a cítění těchto lidí obracelo se k zemi, nemohlo k nim ve zvrtném působení samozřejmě také nic jiného prouditi zpět. Když však konečně obrátili svůj pohled vzhůru ke Světlu ve vážném a skutečně pokorném chtění, tu mohl se ve zvrtném působení do duší také silněji vylévati jen proud Světla. Volání o pomoc trpícího lidu bylo tím vyslyšeno. Zachránce přišel!

Přišel ve splnění Boží vůle, ze které vyšel. Proto zůstává také neodvratným zákonem, že všude, kam přichází, **musí** vzniknouti nepřátelství na těch místech, kde se něco staví **proti** spravedlivé vůli Boží. Avšak tam, kde spravedlnost **ve skutečném** smyslu tvoří část života, vzniká nejčistší mír a blaho.

Poněvadž Abdrushin tehdy jako nyní nosí v sobě živou Boží vůli, ze které vycházejí zákony ve stvoření a poněvadž on **jest** Božská vůle, která se stala člověkem, může proto již svým bytím rozuzliti všechny konečné účinky duchovních zákonů ve stvoření.

Projevení a rozuzlení utváří se při tom pro každého jednotlivce i pro celé národy vždy **tak**, že přesně odpovídá tomu konci, který skrývá v sobě jimi právě samovolně zvolená cesta. Odpovídá tedy přesně druhu, do jehož směru se právě dobrovolně postavili. Kloní-li se k temnu, budou zcela neodvratně také následovati hrůzy. Těm, kdo usilují k Světlu, přinese však štěstí a radost. I když cesta až k tomuto konci zdá se býti každé lidské duši velmi vzdálena, takže se lidé domnívají, že mají čas, mnoho času k poslednímu rozhodnutí, které má míti konečnou platnost ... vejde-li mezi ně Abdrushin jako část živé vůle Boží, přivodí se samočinně a beze všeho přechodu rychle konec všech cest jako přirozený zákon. A v tom spočívá poslední soud!

Konec blíží se magnetickou mocí, vyzařovanou Abdrushinem, tak rychle k rozuzlení, že lidská duše nemůže již sledovati svou cestu jako dříve, nýbrž musí se jí ihned dostatí ovoce toho, co zasílá. Při tom propadají soudu také díla všech duší. Rozkvétají, jakmile jsou podle vůle Boží, anebo se zhroutí v sobě, **nejsou-li** s ní v plném souladu. K tomu patří **všechna** podnikání. Počínaje rodinou a manželstvím, až k činnosti

v povolání, nechť jest to při řemesle, průmyslu, obchodě, v hospodářství nebo ve státnictví, všechno propadá soudu. Propadá to ihned rychlému rozuzlení duchovních zákonů podle Božské spravedlnosti. Člověk nemůže v tom ničeho zadržeti nebo odsunouti, nic přikrýti nebo zahaliti. Bezmocně musí nechati přes sebe přejíti to, co žádá **opravdové** právo. I když se toto právo nejeví podle lidských pozemských názorů.

Božská vůle, která se stala člověkem, jest jako živý kontakt, který dává vzniknouti zápalné jiskře rozuzlení všude, kdekoliv se ve svém pozemském bytí dotýká člověka nebo celého národa. Samotné bytí této Božské vůle přivolává nutně zúčtování a všude nutí k rozhodnutí, k rozhodnutí poslednímu, které jest pro všechno stávající ještě možné.

Tak stává se soudem, kamkoliv přichází, ač sám nepotřebuje soudit. Svým původem jest jako samočinný klíč pro uzavření veškerého dění. Jest jako meč, kterému jest jen postavit se do světa, aby se každý a také vše na něm oddělilo! –

Poněvadž bezpráví Egyptanů volalo tehdy v utrpení židovského národa až vzhůru ke Světlu, předcházel Abdrushin Syna Božího, a následoval žalobu, aby přivodil Egyptanům soud. Přišel, aby osvobodil národ Židů, který byl očistěn mukou, aby mohl jednou splniti své povolání tak, aby jako národ tehdy nejzralejší přijal Syna Božího, jakmile k tomu nadešel čas. –

Tak přišel na svět v knížeti nejmocnějšího ze sousedních národů Egyptanů Vyslanec pro Boží soud. Jako kníže Arabů nesl jméno Abdrushin. To znamená podle smyslu: Syn Ducha Svatého.

Býval často v paláci Faraonově a přivodil tím zcela sám

rozuzlení duchovních zákonů pro celý národ. Jen tak bylo možno, že Mojžíš mohl tehdy také vyhlásiti všechny tresty, které se **rychle** vyplnily! Toto vyplnění přivodil Abdrushin, který jako část živé Boží vůle musel přinést na zemi vyrovnávající spravedlnost v samočinném rozuzlení duchovních zákonů, jichž následek jeví se i v hrubohmotnosti.

Tak byl národ Egypťanů ve své nespravedlnosti a nemravnosti těžce drcen a souzen Boží vůlí a národ Židů byl při tom osvobozen ke vzestupu, ke splnění povolání, aby ve svém okruhu s rostoucí zralostí připravil půdu pro přijetí Syna Božího na zemi.

Byl to počátek kruhu, který v sobě skrýval mocné dění a který se musí uzavřítí opětným příchodem Abdrushina na tuto zemi! Lidstvu byla tím vložena do rukou možnost vzestupu do netušených výšin. –

V tehdejší době podmanil si Abdrushin mezi jinými i vysoce vyvinutý národ indického původu. V tomto národě byl věstec, kterému se právě přítomností Abdrushinovou dostalo vysokých zjevení. Bylo úkolem věštce, aby tato zjevení prohlásil, poněvadž by byla pomohla lidem, aby snáze a rychleji dospěli duchovně vzhůru. Ale on se místo toho uchýlil úplně do sebe, žil uzavřen před lidmi a zpracovával své neobyčejné vědění jen pro sebe, tak jak i dnes tak velmi mnozí činí. Také dnes vzdalují se vědoci, nebo ti, kdo se jimi stali, ve většině případů buď do sebe, nebo se uzavírají přede všemi lidmi, pokud to vůbec je možno, protože se obávají, že by nebyli pochopeni, nebo že by se jim lidé vysmáli. Často také proto, aby své vědění vychutnali jen pro sebe a kochali se jím.

Takové chování jest však **nesprávné**. Komu se dostalo většího vědění, má je dávatí dále, aby jím pomáhal druhým. Vždyť i pro něho samotného bylo darem. Nemohl ho získati. Jmenovitě přijetí zjevení zavazuje. Obyčejně však vytrubují do světa jen ti, kdo vidí málo a to, co pro druhé nemá žádné ceny. Tím škodí lidem, kteří se skutečně stali vědoucími, protože jsou pak již předem házeni s nimi do jednoho koše a nepřikládá se jim žádná cena. Také z těchto důvodů mlčí mnoho vědoucích, kteří by jinak mluvili.

Tak selhal i tento věstec dávných dob ve svém skutečném úkolu. Byl při tom, když kladli do hrobu pozemsky smrtelné pozůstatky Abdrushinovy. Ale tu ho to přemohlo mocí a v nejvyšší inspiraci vytesal do velikého kamene v hrobce celé dění. Počal původem Abdrushinovým z Božského, vylíčil jeho úkoly během putování světy až ke znovuspojení s Božským a k jeho konečnému úkolu. Písmo v kameni obsahuje i dnešní dobu se vším děním.

Náhrobek Abdrushinův, dnes ještě skrytý zrakům zvědavých lidí, má totéž znamení, jako kámen, který kryje kosti, jež nosil Syn Boží na zemi. Zjevení této skutečnosti lidským zrakům zůstane ještě vyhrazeno hodině pozemského splnění. Ale tato doba není daleká. –

Kruh začal se pohybovati. Dění se rozvíjelo. Jako koruna všeho přišel Syn Boží na zem k vyžádané spáse lidstva i celého stvoření.

Ale lidé tuto spásu nepřijali. S počátkem pozemského blahobytu vzrostla opět duchovní nedbalost, která vzala všechnu

jemnost citění a v dalším důsledku dala vybujeti lidské pýše, která se stále hustěji kladla kolem lidské duše jako dusící ji trní a odtrhla ji ode všech výchvívů, které se snášely s jasně výše.

Tak nacházelo poselství Syna Božího ze Světla jen málo ozvěny v lidských duších, znovu zas stísněných a omezených. Vznešený nositel Světla byl jako jim nepohodlný zavražděn. –

V té době byla také indickému věstci z pozemského času Abdrushinova dána příležitost k nápravě jeho tehdejšího selhání. Z milosti narodil se znovu jako Kašpar, jeden ze tří králů od východu, kteří poznali hvězdu a vyhledali dítě. Tím dostalo se mu možnosti odpykati osud, který si na sebe uvalil svým mlčením, protože poslání Abdrushinovo jest v nejtěsnější souvislosti s úkolem Syna Božího. Ale tentokrát opět zklamal i s oběma druhými králi. Nemělo býti jejich úkolem, aby jen cestovali do Betléma a **jednou** přinesli dítěti dary a pak opět zmizeli. Byli zvoleni a určeni býti v poznání **stále** po boku Synu Božímu, aby mu ulehčili jeho pozemskou dráhu ve všech čistě **pozemských** věcech! **Po celý** jeho pozemský život. Měli ho podporovati **pozemsky** svou mocí a svým bohatstvím. Jen za tímto účelem zrodili se do svých poměrů, jsouce již před zrozením k tomu určeni a pak obdařeni milostí jasnovidectví, aby mohli lehce splniti to, co si dříve vyprosili.

Ale zklamali v tom a mezi nimi i někdejší věstec po druhé. –

Již tehdy nebylo dobře rozuměno vznešenému poselství Syna Božího z Pravdy. Pozdější duchovní vůdcové pak je stále více znešvařovali a namnoze falešně vykládali a tak se ztratil jeho čistý lesk. Nade vším lidstvem, nade všemi zeměmi rozkládalo se opět temno. –

Bez překážky však pohyboval se ve stálém vzrůstu tento otevřený kruh a přinášel tím světu také stále blíže hodinu, kdy v novém příchodu vtělené Božské vůle nutně nadejde neodvratné uzavření tohoto kruhu. Konec spojí se se začátkem. V tom však jest rozuzlení a zúčtování všeho dění! Přináší velký obrat světů.

Obrat světů! Naléhavě nutný, aby svět nebyl zahánán lidským samozaslepením úplně ve zkázu. I přišel znovu Abdrushin na tuto zemi, aby uzavřel kruh, rozuzlil všechny duchovní zákony, které jsou nesprávným chtěním lidí zle zamotány a tím aby vyplnil, co bylo zaslíbeno varovně a napomínavě již před tisíci lety:

„Soud!“

Trpělivě čekal a sledoval na lidech velmi pozorně jejich falešné působení. Mnohé z toho zažil sám na sobě. Znovu budil nepřátelství tam, kde něco nebylo v souhlase s Božskou vůlí a přinášel mír tam, kde bylo správné stanovisko k Božské vůli. Čekal, až ho stihne Boží výzva, aby začal.

A poněvadž zatím temno vetřelo se již do všeho, co vzniklo lidskou činností, bylo tu převážně pro něho jen utrpení a beznadějný boj, dokud zůstával spoután a nesměl rozvinouti svou moc. Vyzařování v něm byla hustě zahalena, aby nepřivodila příliš záhy silná vybavení, jež patří k soudu světa. Teprve od hodiny, která přinášela obrat světů, směly zvolna a znenáhla padati s něho roušky a obaly.

Až do té doby mohl však hlásati ještě jednou slovo Pravdy, neznetvořené, tak, jak je přinášel již Syn Boží, aby těm, kdo vážně

hledají Světlo, dostalo se příležitosti k záchraně při soudu. Neboť které lidské duše skutečně a vážně hledají Pravdu a touží po **duchovním** vzestupu, nejen po světské moci pod záminkou duchovního hledání, ty také najdou v tomto slově Pravdy svou záchrannou kotvu! Pro všechny ostatní není to však dáno. Zůstávají slepí a hluší, neboť v důsledku zákona bezpodmínečného zvrtného působení nezasloužili záchrany. Vždyť i v záhrobí po pozemské smrti jsou slepí a hluší, přes to že musí žít. Boží slovo Pravdy dal tentokrát lidstvu opět pod svým tehdejším jménem Abdrushin. Stalo se tak proto, aby poukázal na začátek tohoto kruhu dění, který se musí uzavřít tímto obratem světů. Toto platí pro ty, kdo ve včasném poznání ještě přežijí soud.

Jest to poukaz k ulehčení pozdějšího přehledu. Porozumění pro to přijde lidem až **po** očistě, až budou vyloučeny falešné duše, které matou a pro všechny ostatní začne vzestup v obnoveném rozkvětu.

A pojednou byla tu hodina splnění zaslíbení pro veliký obrat světů. Zdánlivě neohlášena, jako tomu bylo tehdy v Egyptě. Věděli o tom jen zúčastnění, zatímco lidstvo klidně spalo. Připravovaly se tím veliké věci. Abdrushin vešel po dlouhé době učení na zemi ve své poslání, které ho představuje lidstvu jako Syna Člověka, který jest zaslíben, aby se na něm soudilo lidstvo! **Na něm!** Neboť jak již bylo vysvětleno, **on jest** soud, sám však nesoudí. –

Přesto, že až do obratu světů byl na zemi těžce zdržován hustými obaly, působil Abdrushin přece již v době učení a vybavoval duchovní zákony. Sice slabě a vždy jen tam, kde vešel **osobně** ve styk, ale přece jen nezvratně v jednotlivcích, tak jako

v jejich dílech. Jedině svou jsoucností, samočinně, ale neosobně trestal nebo odměňoval všechno, co mu při tom vyšlo vstříc! Tomuto živému přírodním zákonu nebylo možno úplně překážeti v jeho působení. Co bylo nezdravé a falešné, nemohlo skrze něho sklízeti správné a zdravé ovoce. Pokrytectví nebo licoměrný sebeklam, ve kterém tak mnozí lidé často žijí, nemohly přirozeně pak očekávatí prospěch, nýbrž vždy jen škodu v neomylném rozuzlení zvratných působení.

Bylo však opět také samozřejmo, že pošetilí lidé v těžkém nedostatku svého sebepoznání neviděli při tom spravedlivá projevování svého **vlastního** vnitřního života, nýbrž chtěli připouštěti jen zevnější dění, jako by vycházelo od Abdrushina. Tak ho osočovali, haněli a podezřívali, což často nutně tížilo první polovinu jeho pozemské cesty. Ale potom přinášel stvoření soud!

Jako král Imanuel ve vesmíru, jako Parsifal Prastvořených a v duchovní říši a konečně jako Syn Člověka ve hrubohmotnosti na této planetě Zemi. Trojdílný v jednom, působí současně jako Božské mysterium. Je to postup, který nemůže býti pochopen vyvinutými lidskými duchy. Prastvoření mají však na něm již podíl, neboť i oni mohou působiti zde na zemi, zatím co současně plní svou službu nahoře ve hradu Grálu.

S obratem světů spadly s Abdrushina obaly, které mu překážely. Projev nabyt tím netušené moci, kterou Abdrushin nyní může a musí vědomě vysílati těmi směry, které jsou mu označeny Božskou vůlí, aby zničil všechno nezdravé a tím osvobodil zdravé od škodlivého tlaku, který je zdržuje a který dosud překážel ve volném vzestupu ke Světlu.

Tak vzejde konečně na zemi vytoužené království Boží,

které kdysi bylo zaslíbeno spravedlivým jako tisíciletá říše. Bude vynuceno nadpозemskou a nadlidskou mocí, která jest dána Vyslanci Božímu k vyplnění zaslíbení!

A znovu dostalo se indickému věštci, pozdějšímu králi Kašparovi ze země východu, příležitosti, aby nyní odpykal dvojí zklamání. Bylo mu to povoleno jako poslední možnost. Aby mohl spolupůsobiti při posledním dění. Tentokrát ne sice pozemsky, ale přece duchovně.

A teď vyplní se **veškerá** zaslíbení, nezadržitelně a nezměnitelně, jak jest tomu v určení Božím! Ani jedno z nich nezůstane otevřeno, neboť kruh začíná se již zvolna uzavírat. A s částí Abdrushin – Parsifal spojuje se nyní v samotném pozemském těle ještě i jeho část Božská a tak povstává nyní v této hrubohmotnosti Imanuel, který byl všemu lidstvu zaslíben již prorokem Izaiášem! Lidé se sice snažili uváděti zaslíbení Imanuele, Syna Člověka, jako totožné se zaslíbením Ježíše, Syna Božího. Ukazuje to však jenom nedostatečnost lidského pochopení, dokonce i vůči nejzřetelnějším a jednoznačným sepsáním bible. Když se již mohla státi chyba, že na pojem označení Syna Božího a Syna Člověka chtělo se hleděti jako na pojem souznačný, protože se v tom nikdo nevyznal a věřící byli příliš bázlivi, než aby přijali myšlenku na dvě osoby, musel by přece zřejmý poukaz na dvě úplně rozdílná jména v zaslíbení přivést k úsudku, že se jedná o dvě osoby. Proto blaze všem lidem, kteří ještě v poslední hodině mohou v sobě přijíti k poznání!

Amen!